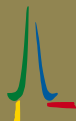

JORNADA D'ATRIBUCIONS PROFESSIONALS

COL·LEGI D'APARELLADORS, ARQUITECTES TÈCNICS
I ENGINYERS D'EDIFICACIÓ DE GIRONA

JORNADA D'ATRIBUCIONS PROFESSIONALS

COL·LEGI D'APARELLADORS, ARQUITECTES TÈCNICS
I ENGINYERS D'EDIFICACIÓ DE GIRONA

PRESENTACIÓ |

Miquel Josep Vendrell Deulofeu

President de la Junta de Govern

En aquesta ocasió, hem volgut tractar el controvertit tema de les atribucions professionals amb l'objectiu d'intentar definir de forma més clara, la fina línia interpretativa que indica quines competències corresponen a cada agent de la construcció.

Durant la primera part de l'exposició, s'ha debatut en torn a les competències de l'aparellador tant en l'àmbit municipal -on actuarien com a funcionaris- com en qualitat de tècnics en matèria d'urbanisme. En aquest sentit, també s'han abordat els requisits que han de concórrer per tal que un agent de la construcció, en l'àmbit de les administracions municipals, pugui informar sobre la competència o no d'aquells tècnics que actuin com a projectistes en una obra en concret.

Per altre banda, també s'ha aprofundit en el polèmic tema de l'enquadrament dels aparelladors en el nou grup A i els seus subgrups A1 i A2. Si dos graus tenen la mateixa durada i els mateixos crèdits, per què un es deriva cap a A1 i l'altre cap a A2?

Fora de l'àmbit municipal, s'han tractat les atribucions professionals dels aparelladors en base a la Llei 12/1986 i la Llei 38/99, especialment les relatives a la projecció. No obstant, donada la greu incertesa que pot provocar la lectura de les citades normatives per poder determinar amb concreció aquestes atribucions, ha estat necessari un estudi jurisprudencial en base al qual es pogués concloure quines actuacions professionals poden dur a terme els aparelladors.

A tal efecte, s'ha aportat diversa jurisprudència que atribuiria a l'aparellador unes actuacions professionals, competència la qual sovint s'ha posat en dubte, tals com: projectes de segregació o divisió d'un habitatge; substitució parcial d'un forjat; rehabilitacions d'edifici i de cobertes; redacció de projectes de construcció de nau industrial o de nau magatzem; adaptació de locals comercials; distribució interior de locals; canvis d'ús; adaptació de local a habitatge; etc.

Així mateix, s'ha parlat sobre la concurrència de competències entre diferents professionals de la construcció. En especial, s'ha tractat l'Informe d'Avaluació dels Edificis, el Certificat d'Eficiència Energètica, i les implicacions de les interpretacions de la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència en relació a tal concurrència competencial.

Per últim, també es detallen les competències dels aparelladors tant en l'àmbit públic com privat, i s'exposen alguns exemples en relació a les mateixes per tal de guiar a l'aparellador durant l'exercici de la seva activitat professional.

Miquel Josep Vendrell Deulofeu

President

Volem donar les gràcies als magistrats,
Sr. Garcia Morago i Lacaba Sánchez, per les
seves exposicions i per traslladar-nos, amb un
llenguatge entenedor, les seves opinions.

PRESENTACIÓ

Miquel Josep Vendrell Deulofeu

*President del Col·legi d'Aparelladors, Arquitectes
Tècnics i Enginyers d'Edificació de Girona*

PONENTS

Sr. Fernando Lacaba Sánchez

President de l'Audiència Provincial de Girona

Sr. Héctor Garcia Morago

*Magistrat de la Secció Tercera del Tribunal
Superior de Justícia de Catalunya, especialitzada
en Urbanisme i Medi Ambient*

MODERADOR

Sr. Josep Mª Pou Soler

Advocat. Assessor jurídic del Col·legi

DATA

20 de juny de 2018

ATRIBUCIONS PROFESSIONALS ARQUITECTES TÈCNICS

- INTRODUCCIÓ: LLEI 12/86 I LLEI 38/89 (LOE). Atribucions dels Aparelladors i Arquitectes Tècnics segons LOE Jurisprudència interpretativa.
- Competència en Matèria de Projectes. Rehabilitacions. Intervencions Parcial en edificacions i canvis d'usos d'edificació. Competències Exclusives i compartides amb altres tècnics. Jurisprudència interpretativa. Especial referència a l'Informe d'Avaluació d'Edificis. Inexistència de l'Arquitecte anomenat "superior".

Fernando Lacaba Sánchez

Magistrat

President de l'Audiència Provincial de Girona

Introducció

Hem de deixar ben clar que la possessió dels coneixements tècnics necessaris, la preparació tècnica, no és suficient per considerar a un determinat titulat "competent" per a subscriure un determinat projecte, doncs a la capacitat tècnica cal sumar-hi la denominada "capacitació o competència legal"; i com que es tracta de dilucidar si un projecte visat en base al qual es pretén la concessió d'una llicència, pot ser o no redactat per un Arquitecte Tècnic, haurà d'estar a les concretes i específiques característiques i destinació de l'obra en qüestió.

El legislador, fent gala de la tècnica de l'ambigüitat i imprecisió, va restringir la capacitat dels Arquitectes Tècnics als projectes d'obra que "no necessariin projecte arquitectònic" i als que ja estiguin construïts que "no alterin la seva configuració arquitectònica"; ambdós conceptes jurídics indeterminats que la Jurisprudència no ha interpretat de forma homogènia i pacífica.

La inconcreció sobre la competència professional i la identitat de la professió, es veu en les diferents denominacions professionals (“Alarife”, “Mestre d’obres”, “Aparellador”, “Arquitecte Tècnic” i “Enginyer de l’Edificació”) i en el solapament de les competències professionals amb altres professions semblants, del que és una mostra, que el Grau d’Enginyer de l’Edificació fos considerat com “un simple títol universitari que es correspon amb la professió de l’Arquitecte Tècnic”, fet que va portar a la Sala 3.ª TS en SS 9 de març de 2010 (Cassació 150/2008) i 22 de febrer de 2011 (STS 638/2011), han concluït que:

“La denominació del Grau d’Enginyeria de l’Edificació vulnera l’apartat 1 de la Disposició Addicional dinovena de la LO 6/2001 d’Universitats, induint a la confusió respecte a la professió regulada d’Arquitecte Tècnic, per a l’exercici de la qual habilita”.

Aquesta jurisprudència fou confirmada pel Tribunal Constitucional en S. n.º 183/2011 de 21 de novembre, desestimant el recurs d’empara interposat pel Consell General de Col·legis Oficials d’Aparelladors i Arquitectes Tècnics, tot i així, la pluralitat d’Universitats i el conflicte latent entre Enginyers i Arquitectes, ens condueix a què, actualment i en les Universitats, es continuen oferint Títols com:

- Grau en Enginyeria d’Edificació
- Grau en Edificació
- Grau en Arquitectura Tècnica
- Grau en Arquitectura Tècnica i Edificació

Ha de significar-se que, com diu el TSJ de Galícia en S n.º 722/2014 de 10 de desembre, en un assumpte que el Col·legi Oficial d’Enginyers Industrials va impugnar la convocatòria de l’Ajuntament d’O Grove d’una plaça d’enginyer de l’edificació, en la seva oferta d’ocupació pública:

“...aquesta anul·lació de l’esmentada denominació no ha portat aparellada la nul·litat dels títols expedits. A la mateixa conclusió va arribar la pròpia Sala 3.ª del Tribunal Suprem en les posteriors sentències de 24 de juliol de 2012 (recurs contenciós administratiu 319/2010), 27 de novembre de 2012 (recurs de cassació 398/2012), 5 de juliol de 2013 (recurs de cassació 169/2011) i 28 de gener de 2014 (recurs contenciós administratiu 423/2012).

Això suposa que hi han persones que han obtingut aquesta titulació en virtut d'actes que han guanyat ferma, entre els quals es troba precisament D. José Miguel, adjudicatari de la plaça convocada en el procés selectiu que ens ocupa, doncs en la certificació que figura en l'expedient consta que va acabar a la Universitat Europea de Madrid els estudis de grau en enginyeria de l'edificació el curs acadèmic 2008/2009, especificant seguidament les qualificacions obtingudes".

Resulta paradoxal que, en els països del nostre entorn cultural, no existeixi pròpiament la figura de l'Aparellador, no existeix un tècnic que tingui legalment atribuïdes una sèrie de competències en una obra que s'identifiqui plenament amb l'Aparellador.

Consten algunes equivalències amb els Enginyers Civils en algun país de la UE així com als EEUU.

Atribucions dels Aparelladors i Arquitectes Tècnics segons la LOE i jurisprudència interpretativa

a) La Llei 12/86 d'1 d'abril (en part modificada per la Llei 33/1992 de 9 de desembre)

La primera norma vigent a considerar és la Llei 12/1986, d'1 d'abril, sobre atribucions professionals dels Arquitectes i Enginyers Tècnics. Aquesta Llei, vigent a l'actualitat, suposa el primer intent del legislador de donar resposta als conflictes que sorgien entre les atribucions dels "tècnics de grau mitjà" i les dels "tècnics de grau superior".

Després de l'examen de la Llei 12/1986 d'atribucions professionals, els Tècnics titulats de primer cicle més discriminats vingueren representats pels Arquitectes Tècnics, pels límits imposats pel legislador referent a les seves facultats de projecció en obres que precisin "projecte arquitectònic" o que "alterin la configuració arquitectònica".

La reserva de llei imposada pel constituent en l'art. 36 CE ("La llei regularà les peculiaritats pròpies del règim jurídic dels Col·legis Professionals i l'exercici de les professions titulades"), fou utilitzada pel legislador constituït no solament com a tècnica legislativa, sinó amb l'ànim de finalitzar la polèmica existent sobre la matèria, establint de forma clara i expressa uns àmbits de competències als Tècnics de grau mitjà en primer lloc. D'aquesta manera els Tècnics de "grau superior" serien competents per a la projecció i direcció de qualsevol edificació o construcció, permetent als titulats de "grau mitjà" les funcions que la Llei 12/86 els atribueix.

Segons el que s'ha dit, l'article 2 de la meritada Llei 12/86 disposa que:

"1. Corresponen als Enginyers Tècnics, en la seva respectiva especialitat, les següents atribucions professionals:

a) La redacció i firma de projectes que tinguin per finalitat la construcció, reforma, reparació, conservació, demolició, fabricació, instal·lació, muntatge o explotació de béns mobles o immobles, en els seus respectius casos, tant amb caràcter principal com accessori, sempre que estiguin compresos per la seva naturalesa i característiques en la tècnica pròpia de cada titulació...

2. Corresponen als Arquitectes Tècnics totes les atribucions professionals esmentades en el primer apartat d'aquest article, en relació a la seva especialitat d'execució d'obres; amb subjecció a les prescripcions de la legislació del sector de l'edificació.

La facultat d'elaborar projectes descrita en el paràgraf a), es refereix a tota classe d'obres i construccions que, d'acord amb l'expressada legislació, "no precisin de projecte arquitectònic", als d'intervencions parcials en edificis construïts que "no alterin la seva configuració arquitectònica", als de demolició i als d'organització, seguretat, control i economia en obres d'edificació de qualsevol naturalesa".

Tot i així, malgrat la bona disposició de la Llei 12/86, la situació no solament no va millorar, sinó que va empitjorar considerablement si tenim en compte el número de litigis que van produir-se a partir de la promulgació de l'esmentada llei, en una mena de guerra de tots contra tots: entre els titulats de grau mitjà i els de grau superior, o entre titulats generalistes i altres tècnics de grau mitjà i superior.

En aquest sentit, el límit legal a la facultat de projecció en obres que requereixin d'un projecte arquitectònic i que no alterin la configuració arquitectònica (conceptes normatius indeterminats) impedeix que l'Arquitecte Tècnic pugui desenvolupar les seves funcions en plenitud de facultats.

La interpretació jurisprudencial de la inconcreció que suposava la limitació de "no alterar la configuració arquitectònica" havia rebaixat la capacitat de realitzar projectes a les obres de reforma o rehabilitació.

La situació de la jurisprudència era dispar en matèria d'atribucions professionals de manera que, el Tribunal Suprem, en Sentència de 20 de novembre de 1998, va atribuir a la indolència del Govern la inexistència d'una norma (la promesa LOE) que contingués una solució definitiva a aquesta qüestió. Aquesta Sentència recordava que el mandat de publicar una LOE, no s'havia complert i que aquest incompliment per part del Govern havia provocat molts conflictes, resultat en seu judicial mitjançant una casuística jurisprudència obligada a precisar els límits entre les atribucions d'arquitectes i arquitectes tècnics.

b) Llei 38/1999 de 5 de novembre (LOE)

La promulgació de la Llei 38/1999, de 5 de novembre, d'Ordenament de l'Edificació, va establir per primera vegada i de forma detallada, els agents que intervenen en el procés de l'edificació. El Capítol III de la LOE regula les competències i requisits dels "agents de l'edificació" el qual estableix, entre altres, les figures del: projectista, del tècnic director de l'obra i del tècnic director d'execució de l'obra.

Semblaria que amb la promulgació de la LOE no s'haurien de qüestionar de cap manera aquestes facultats. El legislador defineix clarament al projectista (article 10.1) com "*l'agent que, per encàrrec del promotor i subjecte a la normativa tècnica i urbanística corresponent, redacta el projecte*". Per tant, ha de posseir la titulació acadèmica i professional (degudament col·legiat) habilitant d'Arquitecte Tècnic i, en principi, se li atorguen facultats per elaborar projectes als quals es refereix l'art. 4 LOE, en les mateixes condicions que la resta de tècnics titulats.

El que no ha precisat la LOE és l'abast i el contingut de l'àmbit d'aplicació dels projectes realitzables d'acord amb l'art. 2.1. c) en relació amb l'article 10.2. a), paràgraf quart), àmbit d'aplicació que desplega les seves facultats d'aplicació l'Arquitecte Tècnic. Aquest grup residual no defineix les edificacions en les quals els tècnics titulats: Arquitecte, Arquitecte Tècnic, Enginyer i Enginyer Tècnic, poden realitzar projectes, només assenyalava que el seu àmbit d'aplicació serà *"totes les altres edificacions els usos de les quals no estiguin especificats en els grups anteriors a) i b)"*, a aquests grups se'ls impedeix que l'Arquitecte Tècnic pugui elaborar cap tipus de projecte.

Dit d'una altra manera, amb l'art 10 l'Arquitecte Tècnic pot intervenir en la redacció de projectes que tinguin com a objectiu la construcció d'edificis compresos en el grup c) de l'art. 2.1. Per exclusió dels usos assignats en els apartats a) i b), els contemplats en l'apartat c) inclouen, en principi, edificacions tan dispars com les d'ús esportiu, d'emmagatzematge, els edificis l'ús dels quals sigui comercial, els aparcaments en superfícies o sota terra, les instal·lacions provisionals, d'oci i espectacles, edificis d'ús comercial, etc.

Doncs bé, la LOE, lluny de clarificar la situació normativa aplicable a cada professió, l'ha complicada encara més. L'esmentada norma no resol el conflicte plantejat, defraudant les expectatives que es reflecteixen en multitud de sentències, doncs no ha variat ni aclarit el marc competencial de la Llei 1/86 d'Atribucions.

En particular, tampoc la LOE ha variat, en absolut, les funcions que puguin desenvolupar els Ajuntaments en les matèries que requereixen la intervenció d'un tècnic.

Els arts. 12 i 13 LOE es refereixen al director de l'obra, distingint entre el director de l'obra, pròpiament dit, i el director de l'execució material de l'obra, deixant entreveure la diferenciació entre els arquitectes o enginyers quan siguin els directors d'obra en el primer cas, respecte als arquitectes tècnics o enginyers tècnics com a encarregats de dirigir materialment l'execució material de l'obra. No obstant, la LOE permet qualsevol tipus de combinació en funció de l'obra a realitzar i la qualificació professional requerida, tot i que s'intueix la diferenciació assenyalada.

La LOE, en conclusió, no es defineix i remet la qüestió "a les titulacions i disposicions legals vigents per a cada professió", per tant, "de facto" es passa el problema a la jurisprudència, que decideixen els Tribunals, per cert, poc inclinats a ampliar les competències dels Arquitectes Tècnics, invocant raons de seguretat.

L'única bondat de la LOE és que va definir el límit competencial imposat en la Llei 12/86 relatiu a "projectes d'intervencions parcials en edificis construïts que no alterin la seva configuració arquitectònica".

La LOE es refereix a les obres que alteren la configuració arquitectònica, com "les que tinguin caràcter d'intervenció total" y a les parcials "que produeixin una variació essencial de la composició general exterior, la volumetria, o el conjunt del sistema estructural, o tinguin com a objectiu canviar els usos característics de l'edifici". (art. 2.2ºb).

El problema ve determinat, altra vegada, perquè s'entén per "variació essencial".

El Tribunal Suprem, amb anterioritat a la LOE (en S de 3/10/90, 30/10/91 i 1/3/93, entre altres) establia que "amb l'adjectivació configuració arquitectònica, amb tota seguretat, va voler evitar la Llei que per simples desfiguracions d'un edifici es privés als arquitectes tècnics de projectar intervencions parcials en edificis construïts, excloent-los de fer-ho només quan per l'entitat dels canvis a operar en l'edifici, aquest resultés substancialment diferent quant a la seva composició a com inicialment hagués estat concebut i construït".

En definitiva, de la redacció dels articles de la LOE mencionats, es dedueix que el legislador no va voler establir una clara distribució de competències professionals. Recull una distinció en funció dels usos de l'edifici i llevat dels inclosos en el grup a) de l'apartat 1, de l'art. 2, que reserva als arquitectes, estableix una regulació confusa respecte a la resta de professionals amb una remissió a les "disposicions legals vigents per a cada professió, d'acord amb les seves respectives especialitats i competències específiques".

Jurisprudència interpretativa

Els Tribunals parteixen d'analitzar cas per cas en atenció a les circumstàncies concurrents especials, tant en relació amb les obres o les activitats, com també respecte a la capacitat professional de cada titulació.

La jurisprudència relativa a les competències de les professions titulades, assenyalen la prevalença de dos principis (en aquest sentit, entre altres, les SS TS de 19 de gener de 2012 (cassació 321/2010) i de 22 d'abril de 2009 (cassació 10048/2004):

a) El de concurrència competencial o capacitat tècnica real, basada en què, la màxima especialització d'una determinada professió no és una raó que per si mateixa determini la necessària restricció d'una determinada competència a la professió titulada més especialitzada, és a dir, davant del principi d'exclusivitat s'afirma el principi de la llibertat amb idoneïtat.

La primacia del principi de capacitat amb idoneïtat sobre el d'exclusivitat és coherent amb la jurisprudència del TJUE sobre la lliure concurrència (SSTJUE de 20 de setembre de 1988, assumpte 31/87 i 16 de setembre de 1999, assumpte 27/98).

b) El principi d'exclusió de monopolis competencials, segons el qual no pot partir-se del principi d'una rigorosa exclusivitat arran de la competència dels professionals tècnics, ni es poden reservar, per principi, àmbits excloents a una professió, tot i que quan hi ha la possibilitat que una activitat concreta pugui atribuir-se, per la seva especificitat, als professionals directament concernits, aquesta possibilitat ha de ser valorada restrictivament, puix que la regla general continua essent la de rebuig d'aquesta exclusivitat.

No obstant, com es declara en STS 1743/2016 de 25 d'abril de 2016, aquesta interpretació jurisprudencial àmplia ha de projectar-se "sobre els preceptes legals concrets que es refereixen als diferents tipus d'obres i edificacions, i a la titulació o titulacions habilitades per a la realització dels projectes corresponents".

En aquesta línia, el Tribunal Superior de Justícia del País Vasc, en S a 20 de maig de 2013, sobre el monopoli competencial i en base a la LOE, afirma:

"Aquesta mateixa Sala, havent-se pronunciat en notables ocasions sobre aquest monopoli, en base a l'article 10.2.a) de la Llei 38/1999, de 5 de novembre, amb motiu de la titulació acadèmica i professional habilitant exigible a l'autor d'un projecte d'edificació (no d'un pla no edificatiu) només requereix la d'Arquitecte, 'quan el projecte a realitzar tingui per objectiu la construcció d'edificis per als usos indicats en el grup a) de l'apartat 1 de l'article 2', que són els edificis de caràcter permanent, públics o privats, l'ús principal dels quals està comprès entre els grups administratiu, sanitari, religiós, residencial en totes les seves formes, docent o cultural".

En conclusió: a part dels supòsits contemplats en l'art 2.1.a) LOE, la resta de supòsits, requereixen analitzar les especialitats i competències específiques per determinar la competència del tècnic redactor del projecte, i a aquesta conclusió arriba la jurisprudència, quan a través de la doctrina de l'exclusió del monopoli competencial a favor d'una titulació determinada, deixa oberta l'entrada a cada títol facultatiu oficial que empari un nivell de coneixements tècnics que es correspongui amb la classe o categoria de projectes a subscriure.

Competència en Matèria de projectes, Rehabilitacions, Intervencions parcials en edificacions i canvis d'usos d'edificació. Competències Exclusives i compartides amb altres tècnics.

La discrepància quant a competència professional, s'estableix sobre dos extrems:

a) obres que afecten a l'estructura i b) canvis d'ús.

a) Estructura

Una de les activitats on més s'ha qüestionat la competència de l'Arquitecte Tècnic, és en els projectes de rehabilitació amb intervenció en l'estructura de l'edifici.

Cal recordar que la Jurisprudència, quan afronta les competències professionals, parteix d'un principi clar: **"la prohibició dels monopolis competencials"**.

Hi han sentències que confirmen la competència de l'Arquitecte Tècnic:

- El TSJ País Vasc, en S 499/2017 de 2 de novembre reconeix la competència d'un Arquitecte Tècnic que va firmar un **projecte de segregació o divisió d'un habitatge en tres de diferents dimensions i traçats** i en el qual constava: "no es preveu cap intervenció en l'estructura de l'edifici".

El Col·legi Oficial d'Arquitectes afirmava que, només un arquitecte superior és competent legalment per a realitzar el projecte al qual va concedir llicència l'Ajuntament de Sant Sebastià. La Sentència conclou que no s'altera la configuració arquitectònica, perquè:

"...de l'esmentat projecte resulta que el mateix comprèn obres interiors de paleta, paviments i revestiments, fusteria i pintura, instal·lació elèctrica i fontaneria, afectant l'interior de l'habitatge segregat en tres, sense afectar la configuració arquitectònica de l'edifici, en no projectar-se una intervenció total ni una parcial que produeixi una variació essencial de la composició general exterior, la volumetria o el conjunt del sistema estructural, entenent aquest com l'estructura portant de l'edifici, és a dir, els elements estructurals, horitzontals o verticals d'aquest; entenent per consegüent, que el projecte de segregació objecte de la llicència impugnada es trobava dins de les atribucions de l'arquitecte tècnic que el va redactar..."

- La S 5 de setembre de 2014, del Jutjat Contenciós Administratiu n.º 1 de Saragossa en contra del criteri de la Gerència Municipal que considerava que les obres alteraven la configuració arquitectònica de l'edifici, doncs s'intervenien en la seva estructura (**retirada i substitució de part del forjat**).

- La S del Jutjat Contenciós Administratiu n.º 2 de Pontevedra, de 29 de juliol de 2008, en el cas d'un projecte d'arquitecte tècnic que incloïa la **substitució de l'entramat de fusta**, que formava l'estructura del forjat superior de l'edifici, per un forjat inclinat de formigó i revoltó de poliestirè.

- La S Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, de 3 de novembre de 2003, sobre un projecte de **rehabilitació d'un edifici d'habitatges**, en el qual les obres projectades incloïen actuacions de recalçament i reforços puntuals en cimentació, forjats i peus de fusta a la planta baixa, substitució de parells de fusta a la coberta i l'execució d'un pòrtic metàl·lic de reforç.

- La S del Jutjat del Contenciós Administratiu n.º 2 de Sevilla n.º 28/17 de 24 de gener, rebutja el recurs interposat pel Col·legi Oficial d'Arquitectes de Sevilla contra la Llicència d'obres de **rehabilitació de coberta** firmat per Arquitecte Tècnic.

En aquest cas, els Arquitectes varen sol·licitar que es declarés la manca de competència professional de l'Aparellador o Arquitecte Tècnic i s'anul·lés la llicència.

L'obra en qüestió tractava d'un projecte de rehabilitació de la coberta d'una edificació, procedint a l'eliminació d'aquesta per a una posterior execució de la coberta nova. Aquest incloïa la substitució del forjat existent de fusta per un de formigó nou. En el projecte s'especifica que aquesta substitució es farà per parts i garantint l'estabilitat dels murs.

D'acord amb el Fonament Primer de la sentència, els Arquitectes al·legaven que *"La pretensió anul·ladora de l'actor es fonamenta, en essència, en la manca de competència professional de l'Aparellador" ... "es requereix la intervenció preceptiva d'un Arquitecte Superior en base a la LOE (que regula les competències professionals) en tractar-se d'una substitució dels forjats"*.

Els Arquitectes Tècnics, fonamentaven la seva pretensió en què no existeix en la normativa cap monopoli d'atribucions; que els aparelladors també estudien assignatures d'estructures arquitectòniques; i que només es pretén canviar la coberta d'un edifici amb forjat de fusta per un de formigó sense modificar l'arquitectura.

Així doncs, la sentència fallava a favor dels aparelladors al·legant que, d'acord amb la LOE (projectes que no necessiten projecte arquitectònic) i la descripció d'aquest projecte, on es dedueix que no afecta l'estructura de l'edifici ni es veu alterada, l'Arquitecte Tècnic és plenament competent com ja s'ha sentenciat en altres ocasions des de 1990, que entenen la possibilitat de redactar projectes per altres professionals que no siguin els Arquitectes. Els fonaments més interessants de la decisió emesa:

"No es pot admetre un monopoli de projecció de tot tipus de construccions a favor d'una professió determinada".

"La competència de cada branca de l'enginyeria depèn de la capacitat tècnica real per al desenvolupament de les funcions pròpies d'aquesta".

Cada cas sotmès a enjudiciament ha de ser diferenciat, establint-se com a premissa "evitar monopolis competencials", per tant en els supòsits dubtosos pot fins i tot entendre's com "tècnic competent qualsevol que tingui els coneixements suficients per a subscriure el projecte".

- El Jutjat del CA n.º 6 de Múrcia en Sentència 25/9/2014 estima el recurs del Col·legi Oficial d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics de Múrcia en sol·licitud de declaració que "els Arquitectes tenen competència i estan habilitats per a l'emissió i firma de **certificats referits al compliment de la normativa en matèria d'instal·lacions per un local destinat a una activitat externa**, extrem que es negava des del col·lectiu d'Enginyers Tècnics Industrials".

No obstant, hi ha una altra jurisprudència en sentit contrari:

Alguns Tribunals Superiors són reticents a reconèixer aquesta competència, en relació a projectes de construcció de **naus industrials**:

- La Sentència del TSJ Andalusia de 3 de març de 2014, desestima el recurs contenciós administratiu que havia interposat el Col·legi Oficial d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics, contra la denegació per part de l'Ajuntament d'Osuna de llicència d'obra major per a la construcció de tres naus en un polígon industrial, de 261,24, 258 i 258 m2, i això per manca de competència professional a l'efecte de l'Arquitecte Tècnic redactor del projecte.

A destacar les següents consideracions:

"...en la projecció i construcció de la nau en qüestió es presenten elements que afecten directament a la seguretat de les instal·lacions o persones, en particular en el relatiu a les condicions de cimentació mitjançant sabates i cercols de formigó i armadures de ferro. En la casuística existent el Tribunal Suprem així ho ha considerat precisament en relació a naus projectades que presentaven la cimentació idèntica. Així, el Tribunal Suprem en Sentència de 19 de desembre de 2001 declara que "les sentències de la Sala de Revisió d'aquest Tribunal Suprem de 3 d'octubre de 1991 i 6 de març de 1992, on es va declarar la improcedència que els Arquitectes Tècnics projectin la construcció de nova planta d'una nau amb finalitat agropecuària que requeria obres de cimentació i forjat", declarant la competència en el cas

concret dels arquitectes superiors per a la projecció de la nau en comptar amb "cimentació per a rases corregudes i sabates amb formigó...".

Així mateix, cal citar la sentència del Tribunal Suprem de 23 de març de 1992, la qual expressa que la construcció d'una nau d'emmagatzematge de nova planta competeix a un Arquitecte Superior perquè els Arquitectes Tècnics no tenen la facultat d'elaboració de projectes d'obres relatius a la construcció d'edificis, sigui quin sigui el seu destí, que impliquen la cimentació amb formigó.

l si també és cert que es tracta de sentències dictades quan encara no s'havia promulgat la LOE, tampoc aquesta, com hem vist, ve a aclarir la qüestió que, en conseqüència, esdevé eminentment casuística...".

A favor d'habilitació legal per a redactar projecte d'obertura **nau/industrial**:

- Sentència de la Sala del Contenciós Administratiu, Secció Segona del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, amb data 30/01/2001, que declara l'habilitació legal d'Arquitecte Tècnic.

En sentit de negar manca d'atribució d'Arquitecte Tècnic per a redactar projecte de construcció de **nau/magatzem**:

- Sentència dictada per la Sala del Contenciós Administratiu del TSJ de Castilla y León, seu de Valladolid, el 23 de gener de 2006, en recurs interposat pel COAT de Zamora contra la resolució de l'Ajuntament.

A favor d'estimar habilitació legal a l'Aparellador per al projecte de construcció **magatzem**:

- Sentència de la Sala del Contenciós Administratiu del TSJ d'Extremadura amb data 19/07/2001, dictada en recurs seguit a instància del Col·legi Oficial d'Arquitectes d'Extremadura contra l'Ajuntament d'Herrera.

A favor de l'habilitació legal de l'Arquitecte Tècnic per a projecte de reforma de **nau**:

- Sentència de la Secció 5.ª de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem, amb data 03/07/2002, dictada en el recurs de cassació número 1.637/1997, seguit a instància del COAT.

A favor de l'habilitació legal per al projecte de **nau/magatzem**.

- Sentència dictada pel Jutjat del Contenciós Administratiu n.º 1 de Mérida, que estimant el recurs interposat pel COAAT de Badajoz declara la nul·litat de la resolució de l'Ajuntament de Montijo.

A favor d'habilitació legal de l'Arquitecte Tècnic per a projecte d'**apertura de magatzem**:

- Sentència de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, seu de Granada, amb data 26/01/04, dictada en el recurs 223/1998, interposat pel COAAT de Granada en impugnació d'acord municipal.

En contra de reconèixer competència legal d'Enginyer Industrial per a redactar projecte d'**adaptació de locals comercials**:

- Tres sentències dictades pel Jutjat del Contenciós Administratiu n.º 1 de Guadalajara en els procediments 69/08, 71/08 i 73/08, totes amb data 04/09/09, amb recursos interposats pel Col·legi Oficial d'Enginyers Industrials.

A favor d'habilitació legal d'Arquitecte Tècnic per a redacció de projecte d'obres de **distribució interior de local**.

- Sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu n.º 1 de Segovia, amb data 28 d'octubre de 2009, amb Recurs interposat pel COAAT de l'esmentada demarcació impugnant Resolució denegatòria de llicència.

Altres supòsits negant habilitació de l'Arquitecte Tècnic:

- El Jutjat del Contenciós Administratiu n.º 1 de Sevilla, en una Sentència de 2017 anul·la la llicència per a la **construcció d'un restaurant de menjar ràpid**, atorgada per l'Ajuntament de Sevilla, perquè el projecte l'havia realitzat un enginyer tècnic industrial, de manera que aquesta sentència se suma a les decisions judicials emeses en aquest mateix sentit, que "*confirmen que els arquitectes són, d'acord amb la legislació vigent, els tècnics competents per a projectar...*".

La Sentència afirma que els enginyers tècnics industrials no poden fer projectes arquitectònics i adverteix que la jurisprudència consolidada pel Tribunal Suprem diu que els habitatges i altres edificacions com oficines o locals d'hostaleria, assimilables perquè estan destinades a l'ús principalment de les persones, han de ser projectades per arquitectes, com a professionals legalment competents per aquests treballs.

- El TSJ de Catalunya en una Sentència de 2000, va establir que **“la substitució de la coberta d'un edifici, havia de ser projectada per un arquitecte superior, entre altres coses, per ser un edifici destinat a habitatge i perquè l'obra afectava els elements estructurals de l'immoble”**.

- El 2005, el Tribunal Superior de Justícia de Madrid, va rebutjar la legalitat d'una reposició de forjats **que afectava l'estructura de l'edifici**, perquè *“precisa projecte d'un arquitecte superior”*.

- El 2007 el TSJ d'Andalusia també falla en contra d'un projecte basant-se en la doctrina del Tribunal Suprem sobre la *“falta de competència dels arquitectes tècnics per fer projectes d'obres de nova planta, llevat que es tracti d'obres auxiliars, d'obres d'arquitectura i d'obres menors”*.

S'ha d'advertir que en aquests supòsits en els quals es denega la competència de l'Arquitecte Tècnic, no és per manca de “competència o aptitud professional”, sinó per manca de “competència legal” i en aquest sentit

- El TSJA en Sentència de 2014 adverteix que *“per valorar la competència del projectista el rellevant no és només la seva preparació tècnica, sinó la seva competència legal, doncs la possessió de coneixements tècnics necessaris, no és suficient per considerar un determinat titulat com a competent per a redactar un projecte”*.

b) Canvis d'ús

El canvi d'ús ha de produir una modificació substancial en el conjunt de l'edifici, ha de modificar l'ús característic de l'edificació perquè es pugui considerar que altera la configuració arquitectònica de l'edifici. La simple transformació d'un local en habitatge o al contrari, no l'altera i tampoc altera la divisió/segregació

d'un habitatge en dos o més, encara que això suposi la necessitat de procedir a una nova inscripció registral.

Així ho entenen els Tribunals, amb pronunciaments com el del:

- Tribunal Superior de Justícia de Madrid que, amb sentència de 9 de juliol de 2009, diu: "...estem davant un suposat **canvi d'ús no de la totalitat de l'edifici**, sinó d'una de les seves parts, la Llei es refereix a canvi d'edifici pel que ha d'entendre's la totalitat de l'edifici, doncs si hagués volgut referir-se a una de les seves parts ho hauria especificat".

- Tribunal Superior del País Vasc en Sentència 2 de novembre de 2017 (Re 864/16):

"...les consideracions de caràcter registral no són traslladables al supòsit d'actuacions, concretament no pot considerar-se que, estant davant d'una intervenció parcial en l'edifici residencial preexistent, impliqui el que es va autoritzar canvi en l'ús característic de l'edifici, doncs aquí ens hem de moure en paràmetres urbanístics i, a més, ens hem de remetre a la terminologia que utilitza la Llei d'Ordenació de l'Edificació i tenir presents no solament les pautes ordinàries i clàssiques dels usos de les edificacions, sinó en el propi article 2 de la Llei, en el punt 1, fa expressa referència als usos per grups, remarcant que estem davant un **edifici preexistent amb ús principal residencial, que no es veu modificat amb el projecte presentat**, i que la resolució municipal ha considerat suficient per atorgar la llicència de segregació o divisió de l'habitatge preexistent".

Jurisprudència a favor de la competència de l'Arquitecte Tècnic:

- El TSJ de Madrid, Sala del Contenciós Administratiu, secció segona, en S dictada l'1 d'octubre de 2014 estimant el recurs d'apel·lació interposat pel Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics de Madrid, declara expressament que el projecte d'**adaptació de local a habitatge**, redactat per Arquitecte Tècnic i en el seu dia rebutjat per l'Ajuntament de Móstoles, pot ser firmat per un Arquitecte Tècnic o un Aparellador, confirmant així pronunciaments anteriors d'altres tribunals.

La fonamentació jurídica és la següent:

"Hem d'analitzar, per tant, si un arquitecte tècnic té competència en concret per redactar un projecte com el rebutjat, consistent en la transformació del local en habitatge. La Sala entén que en aquest cas, no som davant obres que afectin l'estructura de l'edificació i en definitiva a la seva configuració arquitectònica, entenent les condicions essencials dels edificis, així doncs, les condicions estructurals, funcionals i formals de les edificacions, conforme a les Normes Bàsiques de l'Edificació, sinó que es tracta d'obres de condicionament interior per a la transformació de local comercial en habitatge que únicament suposen una intervenció parcial en l'immoble, l'estat del qual es manté segons fou projectat i concebut en el seu origen. No té caràcter d'intervenció total, doncs les obres projectades respecten l'estructura general de l'edifici, sense afectar en absolut la solidesa i basament estructural que no sofreixen cap alteració pel canvi d'ús. Així doncs, la Llei faculta als Arquitectes Tècnics per a projectar intervencions parcials en immobles construïts, excloent solament de fer-ho quan per l'entitat dels canvis a operar, l'edifici fos substancialment diferent en quant a la seva estructura i composició a com inicialment hagués estat concebut i construït.

De fet, les obres que ens ocupen, segons el PGOUM no solament són "Obres de condicionament" que l'esmentada norma defineix de la següent forma: i) Obres de condicionament: Són les que milloren les condicions d'habitabilitat d'un edifici o d'una part d'aquest mitjançant la introducció de noves instal·lacions, la modernització de les ja existents o la redistribució del seu espai interior, podent variar el nombre d'habitatges o locals existents sense intervenir en les característiques morfològiques o estructura portant, ni alterar l'envolupant de l'edifici.

Es podrà autoritzar l'apertura de nous buits i la modificació dels existents, sempre que així ho contempli la normativa específica d'aplicació. Quan les obres afectin un local, locals o habitatges de l'edifici, que individualment o en el seu conjunt no superin el vint-i-cinc per cent (25%) de la superfície de l'edifici, la intervenció tindrà caràcter puntual.

Les esmentades obres de condicionament, precisament es diferencien de les "Obres de Reestructuració", sempre segons el PGOU, en què en aquestes darreres es realitzen modificacions estructurals, mentre que en les altres no. No afectant, per tant, elements estructurals, ni de solidesa i seguretat, essent evident que l'obra que ens ocupa no té per finalitat canviar els usos característics de l'edifici per ser de caràcter residencial, procedeix l'estimació del present recurs amb revocació de la sentència d'instància".

- El Jutjat del CA n.º 4 de Málaga, en sentència de 31 de març de 2005, que va impugnar una Resolució de l'Ajuntament de Torremolinos per a discutir l'habilitació legal d'Arquitecte Tècnic per a la redacció d'un **projecte d'obra per a convertir un local comercial en habitatge**.

La Sentència estima el recurs del Col·legi per considerar, en aplicació del que disposa l'art. 2 de la Llei 38/1999, d'Ordenació de l'Edificació, que les obres previstes "no precisaven projecte arquitectònic, doncs no s'altera la volumetria de l'immoble, no es canvien els usos característics de l'edifici (destinat a habitatges i locals a la planta baixa), ni podem compartir que l'obra, singularment en el relatiu a la reordenació dels buits de la façana, produeixi per si mateixa una "variació essencial de la composició general exterior de l'edifici", essencialment heterogènia, ni que afecti als elements arquitectònics de l'immoble, per tant procedeix l'anul·lació de l'acte recorregut, estimant el recurs jurisdiccional interposat".

- Jutjat del CA n.º 2 de Murcia en Sentència de 26 de juliol 2014 declara mal anul·lada la sentència concedida per a la redacció i firma del **projecte de les obres d'adequació de càmera sota coberta per a golfes** promoguda per un particular en un habitatge tipus dúplex ja construïda, per no estar subscrit al projecte per Arquitecte Tècnic i declara la competència d'aquest.

La sentència declara que "si ens atenim al projecte presentat, aquest no contempla la necessitat d'executar cap modificació d'elements estructurals, tractant-se d'una actuació parcial d'un habitatge ja construït, no suposa modificació de la configuració exterior ni afecta el volum ni ocupació, ni suposa cap canvi d'ús, doncs solament es contemplen actuacions interiors de l'habitatge i afecta únicament un espai molt concret d'aquest".

En sentit contrari:

- La S de 2007 del TSJ Castilla-León desestima el recurs d'apel·lació del COAAT de Segovia contra el Dret dictat per l'Ajuntament d'Ayllón de 2006 pel qual es denega la sol·licitud de llicència d'obra major formulada per particular, per a la **reparació de la coberta de l'immoble** situat en un carrer de la localitat d'Ayllón, i conforme al projecte redactat per Arquitecte Tècnic, aquesta actuació administrativa es declara ajustada a dret.

Les obres projectades suposaven l'execució d'una coberta que reposava la que ja havia existit, fet que suposava, per l'arquitecte municipal, el càlcul d'una estructura similar a l'original, amb materials i recolzament idèntics als originals que suporten i transmeten les càrregues del nou plànol de coberta (amb inclinació idèntica a l'anterior) fins i tot els murs de càrrega perimetrals y sabates existents.

La sentència diu que *"estem davant d'una solució constructiva complexa, doncs davant la inexistència de la coberta a l'edifici implica la construcció d'una de nova i aplicant la doctrina jurisprudencial esmentada en el present cas, es pot concloure que les obres mencionades, tot i ser d'intervenció en una edificació existent, excedeixen les que conformen la doctrina exposada cauen per la competència dels arquitectes tècnics, procedint per això a la desestimació del present recurs"*.

De tota la normativa aplicable, com ja hem dit, ha estat la jurisprudència la que ha acabat delimitant les competències dels Arquitectes Tècnics.

En aplicació de la jurisprudència, les possibilitats d'elaborar projectes per part dels Arquitectes Tècnics està limitada a projectes referents a obres i construccions que no precisen projecte arquitectònic, doncs en regular la competència dels arquitectes tècnics en relació als usos residuals de l'article 2.1.c) de la LOE aquesta llei en el seu article 10 es refereix a que aquesta competència vindrà determinada per les disposicions legals vigents per a cada professió, d'acord amb les seves especialitats i competències específiques. Per tant, el nucli central del debat radica en determinar *"les obres i construccions que, d'acord a la legislació del sector de l'edificació no precisen projecte arquitectònic"*.

L'exigència de "projecte arquitectònic" serveix a la protecció de la seguretat de les edificacions, dels béns i, sobretot, de les persones. S'aprecia, per tant, cas per

cas, segons la naturalesa, complexitat i destí de l'obra. L'exigibilitat d'un projecte arquitectònic, com a concepte jurídic indeterminat ha d'estar integrada en el cas concret per l'aplicador del dret.

Segons estableix la STS de 12 de març de 1996, *"la praxis de l'entorn edificatori ha de ser interpretada i integrada en l'ordenament pels Tribunals, en estricta relació amb cada cas concret contemplant, com així ha establert aquesta Sala, sempre atenent l'entitat dels estudis de la carrera d'Arquitecte Tècnic, que la seva facultat de projectar s'estén a l'àmbit d'obres mancades de complexitat tècnica constructiva, que no excedeixin dels propis coneixements de l'Arquitecte Tècnic - Sentències de 27 de desembre de 1989, 18 d'octubre de 1990 i 11 de novembre de 1992"*.

En particular, s'ha d'atendre l'exposat per la Sentència de la Sala de Revisió de 6 de març de 1992 on es remarca que *"els Arquitectes Tècnics poden projectar construccions mancades de complexitat tècnica constructiva per no ser necessàries obres arquitectòniques bàsiques com cimentació, estructures de resistència o sustentació, forjats i similars"*, agregant per la Sentència d'11 de novembre de 1992 que *"finalitat a la qual responen les indicades solucions jurisprudencials és la de la garantia de la seguretat, derivada, sobretot, de la formació i preparació tècnica del professional que redacta el projecte, resultant que el que es presenta com un conflicte entre professions, en el fons no és més que el problema de les garanties de seguretat en l'edificació i, per tant, de la mateixa vida humana, el que determina que els dubtes –molts, per cert, per l'opacitat interpretativa de l'al·ludit precepte legal– es resolen en el sentit de la recerca de més seguretat i per tant de l'exigència de la titulació –formació– pròpia dels estudis superiors"*. (La mateixa tesi es manté en altres resolucions del Tribunal Suprem com les de 28 de novembre de 1998, 15 de juliol de 1999, 20 de març de 2002 i les de 19-2-2004 del TSJ de Catalunya, 30-3-2004 del TSJ de Madrid).

c) Concurrència de competències amb altres professionals

Recordem que l'art. 10 LOE defineix la figura del "projectista" i exigeix projecte d'arquitecte per als edificis amb usos regulats en el grup a) i en el b) permet projecte d'enginyer, enginyer tècnic o arquitecte en usos:

“aeronàutic; agropecuari; de l’energia; de la hidràulica; miner; de telecomunicacions; del transport terrestre, marítim, fluvial i aeri; forestal; industrial; naval; de l’enginyeria de sanejament i higiene, i accessori a les obres d’enginyeria i la seva explotació”.

I, finalment, quan el projecte a realitzar tingui com a objectiu la construcció d’edificis inclosos en el grup c) de l’apartat 1 de l’article 2, és a dir, les *“altres edificacions els usos de les quals no estiguin expressament relacionades amb els grups anteriors”*, la titulació acadèmica i professional habilitant serà la de l’arquitecte tècnic, enginyer o enginyer tècnic.

Això ens ha de portar a enllaçar amb la lletra a) de l’article 2.1 de la Llei 12/1986 d’1 d’abril, sobre atribucions professionals dels arquitectes i enginyers tècnics, segons les quals correspon als enginyers tècnics, en la seva respectiva especialitat, les següents atribucions: *“la redacció i forma de projectes que tinguin per objectiu la construcció, reforma, reparació, conservació, demolició, fabricació, instal·lació, muntatge o explotació de béns mobles i immobles, en els seus respectius casos, tant amb caràcter principal com accessori, sempre que estiguin inclosos, per la seva naturalesa i característiques, en la pròpia tècnica de cada titulació”*.

De l’anterior normativa s’infereix que la distribució de competències es fa en base a dos criteris: l’ús dels edificis i el criteri de les especialitats i les competències específiques dels tècnics.

D’aquesta manera, si la jurisprudència de forma uniforme proclama que no poden admetre’s monopolis professionals per a la projecció de tot tipus de construccions, menys aquelles a les quals al·ludeix l’article 2.1 lletra a) de la Llei 38/99 i reconeix l’existència de competències concurrents entre les diverses especialitats d’Enginyer o Arquitectes Tècnics, Arquitectes o Enginyers, ho és sempre en relació amb la capacitat tècnica i coneixements acadèmics propis i exigibles a les respectives titulacions, tal com exigeix el propi article 10 d’aquell text legal.

Jurisprudència

Especial problemàtica de l'**Informe d'Avaluació d'Edificis** (anterior Informe d'Inspecció Tècnica d'Edificis), regulat en els articles 29 i 30, així com per la disposició transitòria segona i la disposició final primera, del Text refós de la Llei de Sòl i Rehabilitació Urbana (TRLSRU), aprovat pel Reial Decret Legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre.

Respecte de la capacitat tècnica, la norma al·ludeix als "facultatius competents" i es considera com a tal: "el que estigui en possessió de qualsevol de les titulacions acadèmiques i professionals habilitants per a la redacció de projectes o direcció d'obres i direcció d'execució d'obres d'edificació, segons l'establert en la Llei 38/1999, de 5 de novembre, d'Ordenació de l'Edificació, o hagi acreditat la qualificació necessària per a la realització de l'Informe, segons l'establert en la disposició final divuitena".

La remissió a la disposició final divuitena, es refereix a la previsió que mitjançant una Ordre dels Ministeris d'Indústria, Energia i Turisme i del Ministeri de Foment es determinen qualificacions per a subscriure aquests informes, tenint en compte la titulació, la formació, l'experiència i la complexitat del procés d'avaluació. Aquesta Ordre Ministerial, fins al moment, no s'ha publicat.

. El TS-3.ª en S 9/12/2014, desestima un recurs interposat pel Col·legi Oficial d'Enginyers Industrials i el Col·legi d'Enginyers Tècnics, interposat davant un Acord de l'Ajuntament de Segovia pel qual es procedeix a l'aprovació de l'Ordenança municipal per a l'aplicació de la **Inspecció Tècnica d'Edificis**.

La sentència entén que els Arquitectes Tècnics tenen plena competència per a la ITE, pel que la remissió de l'Acord municipal a la LOE i a les professions autoritzades per a la intervenció en obres d'edificació, és concorde a dret. Diu la Sentència:

"Considerem, per tant, que l'Ordenança no limita les competències pròpies dels Enginyers no contradiu les capacitats genèriques i específiques de projectar i informar que les seves particulars regulacions els atribueixen, sinó que simplement assumeix la lògica eficàcia de la Llei d'Ordenació de

l'Edificació a l'hora de determinar els àmbits d'actuació dels Arquitectes i els Enginyers en la Inspecció Tècnica, l'íntima relació dels quals amb l'activitat de la construcció, implica un examen i informe sobre el seu estat, resulta innegable".

Aquest criteri es reitera en la posterior STS 25 de novembre de 2015.

Aquestes sentències del TS, deixen absolutament clar que la competència professional per a emetre els informes d'avaluació d'edificis, ve determinada per la LOE i per tant, els professionals competents són els que posseeixen els títols acadèmics i professionals habilitants per a projectar edificis, la direcció d'obres o la direcció d'execució de les obres, tenint en compte els usos que es destinen a cada edifici i les competències i especialitats de cadascuna de les professions.

La STS 22 desembre 2016 que estudia un aspecte concret del RD 235/2013 sobre certificat d'eficiència energètica dels edificis, va generar una problemàtica sobre la competència dels Enginyers en aquest tipus de certificat; aquest col·lectiu entén que són competents.

No obstant, els Tribunals Superiors de Justícia, van en la mateixa línia del TS:

- La sentència del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, (Sala del Contenciós Administratiu, Secció 2.ª Sentència núm. 128/2016 de 25 febrer de 2016 (RJCA2016/272). Desestima el recurs interposat pel Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics Industrials de La Coruña, que va exigir que l'informe d'inspecció tècnica d'edificis, fos elaborat per tècnics competents (arquitecte o arquitecte tècnic).
- Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Castilla-La Mancha, (Sala del Contenciós Administratiu, Secció 1.ª), sentència núm. 62/2016 de 18 de gener de 2016 (JUR 2016/52640). Desestima el recurs interposat pel Col·legi d'Enginyers Industrials de Madrid, contra el Decret de l'Ajuntament de Ciudad Real, que va denegar la competència a un enginyer industrial per a subscriure un informe d'inspecció tècnica d'un edifici residencial. Assenyala que: "sense massa informes interpretatius, s'ha de concloure que els enginyers industrials no poden ser considerats, de "lege data", facultatius competents per a subscriure l'informe d'avaluació d'edificis, en construccions l'ús principal dels quals sigui el residencial (supòsit del cas).

- Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Castilla-La Mancha, (Sala del Contenciós Administratiu, Secció 1.ª, Sentència núm. 25/2016 de 4 de gener de 2016 (JUR 2016/44580). Desestima el recurs interposat pel Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports, contra la resolució de l'Ajuntament de Ciudad Real que va denegar a un enginyer de camins, canals i ports, la competència per a realitzar un informe d'inspecció tècnica d'un edifici residencial. Recull la doctrina del Tribunal Suprem en la sentència de 25 de novembre de 2015.

- Sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Extremadura (Sala del Contenciós Administratiu, Secció 1.ª, sentència núm. 463/2015 de 30 juny de 2015 JUR 2015/176450). Desestima el recurs del Col·legi d'Enginyers Tècnics d'Obres Públiques, interposat contra la normativa autonòmica relativa a la qualificació per a exercir l'activitat d'agent rehabilitador, vinculada a la rehabilitació d'edificis. Destaca que la Llei 8/2013 "remet a la determinació que fa la LOE". És a dir, remet a la distribució de competències establertes en la LOE. Per això, conclou que quan es tracti d'edificis de tipologia residencial "la qualificació professional en tot cas, serà la d'arquitecte tècnic en la direcció de l'execució".

No obstant:

La Comissió nacional dels Mercats i de la Competència, en Informe de 18 de setembre de 2017, entén que:

"L'exigència de requisits concrets de qualificació professional per part de les Administracions Públiques per al desenvolupament d'una activitat concreta, com en aquest cas, l'exigència de la titulació d'arquitecte o arquitecte tècnic per a l'elaboració d'informes d'avaluació d'edificis (IEE), constitueix una restricció d'accés a l'activitat econòmica en el sentit de l'article 5 de la Llei 20/2013, de 9 de desembre, de Garantia de la Unitat de Mercat així com de l'article 4 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de Règim Jurídic del Sector Públic".

Altres supòsits

- Els Jutjats del Contenciós Administratiu núm. 6 de Murcia en Sentència de 28 de juny 2016 i núm. 1 de Cartagena, en Sentència de 26 de juny de 2017, estimen els recursos interposats pel COAAT contra dos ajuntaments i reconeixen l'habilitació

legal dels Arquitectes Tècnics per a la redacció d'un projecte de **condicionament, activitat i instal·lacions en un local destinat a sala de jocs recreatius i cafeteria**, tant per a l'obtenció de llicència d'obres com per a l'obtenció de la llicència d'apertura i activitat; essent una activitat que estava sotmesa a qualificació ambiental, desestimant que la competència fos dels Enginyers Industrials.

- El TSJ Murcia en Sentència de 19 juny 2015 denega la competència d'un enginyer tècnic industrial per a projectar **una piscina privada**. Diu així:

"Els Enginyers Tècnics Industrials són tècnics especialistes en mecànica, electricitat... però els manca la competència per a redactar projectes d'obra arquitectònica o civil i, en especial, projectes d'edificacions de l'àmbit residencial".

I en aquest sentit es pronuncia el Tribunal Superior de Justícia de Madrid, Sala del Contenciós Administratiu, Secció 2.ª en Sentència de 21 de desembre de 2006, quan diu:

"Així per disposició legal l'enginyer industrial pot redactar un projecte per a construir una piscina amb finalitats industrials i l'arquitecte pot redactar el projecte per a la construcció d'una piscina en un habitatge".

- TSJ d'Andalusia en S 19 maig 2014 reconeix la competència d'un Enginyer Tècnic per a redactar un projecte per a obtenir una llicència d'apertura per a l'**activitat de botiga de pintura i articles de drogueria**.

- El Jutjat CA n.º 1 de Málaga, en S de 23 maig 2016 examina una impugnació feta pel Col·legi d'Arquitectes Tècnics d'un visat col·legial del Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials i sol·licita la declaració d'absència de competència professional de l'Enginyer Tècnic Industrial per a redactar **certificat de medicació i antiguitat d'habitatge**. Es tracta d'un habitatge d'ús familiar.

La Sentència reconeix l'honestedat del Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials, que el certificat d'antiguitat emès per l'enginyer col·legiat, requeia sobre una construcció destinada a habitatge unifamiliar sense assenyalar una vinculació especial i indissoluble a explotació agrària o industrial i admetia que el col·legiat en qüestió tenia l'especialitat de "mecànica", tot i així va aprovar-se el projecte.

- El Jutjat CA n.º 3 de Melilla, en S 12 gener 2015, estima un recurs del Col·legi de Pèrits i Enginyers Tècnics de Málaga en el qual es demanava la nul·litat d'un Decret del President de la CA on es negaven les competències a un Enginyer Tècnic per a la redacció d'un **Projecte d'adaptació de local comercial a l'ús d'oficines**.

La Sentència li reconeix la competència, atenent que: *"Es tracta tan solament d'obres d'adaptació d'uns locals per ser utilitzats com a oficines el desít final dels quals és aliè a l'ús residencial, per tant no és necessari que el projecte vingui redactat per arquitecte o arquitecte tècnic.*

- El TSJ Murcia en Sentència 11 octubre 2000, revoca la del Jutjat i declara la *"falta de competència professional d'un Enginyer Tècnic Industrial per a la redacció d'un projecte d'obres d'adequació de local"*.

La qüestió litigiosa venia referida a l'*habilitació legal d'Enginyer Tècnic Industrial per a subscriure un projecte d'adequació de local per a cafeteria*, respecte del que també havia redactat el projecte d'apertura.

La Sentència anul·la la resolució administrativa de l'Ajuntament de Cieza (Corporació demandada en el procés) per entendre que és incompetent l'Enginyer Tècnic redactor del projecte en qüestió per contemplar aquestes *actuacions constructives pròpies d'arquitectura civil* i condemna l'Ajuntament a iniciar expedient de legalització que haurà de ser redactat per Arquitecte o Arquitecte Tècnic.

- Finalment, la invocació que un edifici està destinat a la afluència de persones, per negar la capacitat de l'enginyer industrial s'ha vist superat per la STS de 4 maig 2010 en la qual, precisament a sol·licitud del Consell General de Col·legis Oficials de Pèrits i Enginyers Tècnics Industrials, es declara la nul·litat de l'article 2.7 del Reial Decret 314/2006, de 17 de març, pel qual s'aprova el Codi Tècnic de l'Edificació, així com la definició del paràgraf segon d'ús administratiu i la definició completa d'*ús pública concurrència*", incloses en el document SI (Seguretat Incendis) de l'esmentat Codi i que intentava introduir usos no contemplats en l'art. 2 LOE.

Després d'aquesta Sentència no cal identificar el concepte *"ús pública concurrència"* amb les competències exclusives que atorga als arquitectes la LOE.

Inexistència de l'arquitecte "superior"

La Sala del Civil del Tribunal Suprem, mitjançant Sentència 1087/2007, dictada amb data 18/10/2007 en el Recurs de Cassació n.º 3761/2000, va abordar –entre altres ocasions– en el seu Fonament de Dret tercer la qüestió referida a la freqüent distinció –avui ja superada– entre titulats de grau mitjà i de grau superior, i ho ha fet en els següents:

"Com a raonament "obiter dicta", procedeix explicar que l'expressió "arquitecte superior", d'ordinari utilitzada pels Tribunals en les sentències, com succeeix en aquest cas i en els escrits de les parts, no s'ajusta a dret.

Així, el Reial Decret 327/2002, de 5 d'abril, pel que s'aproven els Estatuts dels Col·legis Oficials d'Arquitectes i el seu Consell Superior, regula la professió d'arquitecte i la seva estructura corporativa i, des del títol del Decret fins a les innombrables vegades que en el seu article es parla de la professió d'arquitecte, s'utilitza aquesta denominació i mai la d'arquitecte superior'.

A més, la Llei Orgànica 6/2001, de 21 de desembre, d'Universitats, disposa, en el seu article 37, el següent: 'Estructura de l'ensenyament: els estudis universitaris s'estructuraran, com a màxim, en tres cicles. La superació dels estudis donarà dret, en els termes que estableixi el Govern, previ informe del Consell de Coordinació Universitària i segons la modalitat d'ensenyament cíclica que es tracti, a l'obtenció dels títols de diplomat universitari, arquitecte tècnic, enginyer tècnic, llicenciat, arquitecte, enginyer i doctor'.

Igualment, el Tribunal Suprem s'ha pronunciat sobre aquest particular en la sentència dictada per la Secció 5.ª de la Sala del Contenciós Administratiu amb data de 28 d'abril de 2004, i rebutja el qualificatiu de 'superior' aplicat al títol d'arquitecte, 'perquè aquests professionals (Arquitectes Tècnics) també posseeixen títols d'ensenyament superior, per ser estudis universitaris i perquè la denominació dels títols de caràcter oficial i validesa en tot el territori nacional no afegeix als dels tècnics de segon cicle el sobrenom de superiors".

Per últim, el Defensor del Poble, en el seu informe de 1990, va intervenir d'alguna manera en aquest tema, en afirmar que *"no és correcte considerar els Enginyers Tècnics (i Arquitectes Tècnics) com titulats d'Escoles Tècniques de Grau Mitjà, doncs aquesta denominació no existeix legalment i correspon a la regulació de les Escoles Tècniques, que fou derogada per la Llei General d'Educació de 1970"*.

Actualment la qüestió és més clara:

Des de 2007, el títol de grau que habilita per a l'exercici de la professió regulada d'Arquitecte Tècnic (ordre ECI/3855/2007, de 27 de desembre, per la qual s'estableixen els requisits per a la verificació dels títols universitaris oficials que habiliten per a l'exercici de la professió d'Arquitecte Tècnic) equival –té el mateix rang o nivell– als anteriors títols de Llicenciat, Arquitecte o Enginyer que preveia el sistema educatiu anterior al RD 1393/2007, de 29 d'octubre, pel que s'estableix l'ordenació dels ensenyaments universitaris oficials, acomodada a l'Espai Europeu d'Educació Superior.

La implantació a Espanya de l'anomenat "espai Europeu d'Educació Superior" ha suposat que les titulacions espanyoles anteriors de primer i segon cicle (diplomat, enginyer tècnic, arquitecte tècnic, llicenciat, enginyer i arquitecte) desapareguin, unificant-se en el nivell Grau, des del qual es pot accedir als postgraus (màster i doctorat).

Reflexió final

En definitiva, crec necessari que per part dels poders públics es realitzi, d'una vegada, un catàleg clar i entenedor d'aquelles obres que poden ser abordades per cada tècnic segons la seva habilitació professional i especialitat.

La situació actual és caòtica i impròpia d'un Estat seriós.

Es pretén, en la mesura que es pugui, que s'adquireixin els coneixements suficients de les competències d'aquests professionals perquè es puguin abordar amb les necessàries garanties totes les qüestions que pertanyen a la professió.

El legislador està obligat, en virtut entre altres, del principi de seguretat jurídica consagrat en la nostra Constitució, d'esforçar-se i esmerçar-se en definir el millor que es pugui, el que estigui al seu abast, els supòsits compresos pel tipus de contingut en la norma. Aquest esforç no pot traspasar-se als Tribunals perquè la solució és "**pel cas concret**" ("*Ad casum*"), de manera que s'evitin interpretacions disperses i situacions de greuges comparatius.

No són els Tribunals els encarregats d'aquesta tasca.

ESQUEMA DE COMPETÈNCIES PROFSSIONALS DELS ARQUITECTES TÈCNICS

1. *Habilitació legal dels Arquitectes Tècnics per exercir les funcions pròpies de l'Oficina Tècnica Municipal.*

Els Arquitectes Tècnics Municipals

Els Arquitectes Tècnics es troben entre les titulacions més capacitades per a desenvolupar amb èxit aquesta tasca i això ha estat reconegut, en la pràctica, per l'altíssim nombre de Corporacions Locals que els han confiat la gestió i la disciplina urbanística, a plena satisfacció d'administracions i administrats. De manera que la seva habilitació legal per a l'exercici d'aquestes funcions professionals ha estat sempre reconeguda pels Tribunals.

Aquests titulats universitaris són els més capacitats per aquesta funció, doncs la direcció de l'execució de les obres, que la Llei 32/1999 (LOE) els atorga en exclusiva en les obres de nova construcció l'ús de les quals sigui administratiu, sanitari, religiós, residencial en totes les seves formes, docent i cultural, comporta necessàriament, la interpretació de tots i cadascun dels plànols, així com de la memòria i altres documents tècnics que conformen el projecte.

Pel que fa a l'actual títol de Grau que habilitat per a l'exercici de l'Arquitectura Tècnica, estableix unes competències que institueixen l'esmentat professional com l'ídoni per a la tasca que ha de desenvolupar el tècnic municipal, l'Ordre ECI/3855/2007, de 27 de desembre, per la qual s'estableixen els requisits per a la verificació dels títols universitaris oficials que habiliten per a l'exercici de la professió d'Arquitecte Tècnic, atorga, entre altres, competència per a la "gestió i la disciplina urbanística" i capacitat d'anàlisi dels projectes d'execució", a més de "procediments administratius de gestió i tramitació".

Competències reconegudes pels Tribunals:

- Realització d'informes urbanístics en els expedients de llicència d'obres, planejament de desenvolupament, gestió i disciplina urbanística.
- Assessorament en matèria urbanística.
- Redacció de l'instrument urbanístic.
- Informes sobre viabilitat de llicències.
- Informes d'expedients de ruïna.

2.- *Atribucions i competències professionals dels Arquitectes Tècnics per a l'exercici lliure de la professió.*

a) Les atribucions professionals són el conjunt regulat d'activitats professionals que un treballador pot desenvolupar en el seu àmbit laboral. Defineixen els àmbits en els quals un professional pot desenvolupar la seva activitat, estableixen les condicions per a l'esmentat desenvolupament i fixa les limitacions qualitatives o quantitatives que puguin existir.

b) Les competències depenen del coneixement adquirit durant la vida. Un professional adquireix una aptitud que es converteix en competència però per aconseguir una atribució legal no solament es necessita el coneixement, a més fa falta un document que acrediti que pot fer ús d'aquesta destresa. Aquest document és el concret títol acadèmic oficial que confereix les atribucions específiques.

Al final de la publicació es resumeixen les competències generals, així com aquelles referides a temes urbanístics i aquelles referides als arquitectes tècnics municipals.

L'APARELLADOR MUNICIPAL: ALGUNES CONSIDERACIONS SOBRE EL SEU ESTATUS PROFESSIONAL¹

- 1: Introducció.
- 2: L'enquadrament funcional dels aparelladors.
- 3: Titulació específica i "titulació equivalent" en la plantilla i en la relació de llocs de treball de l'Ajuntament.
- 4: L'abast de la competència professional dels aparelladors en el sí dels ajuntaments: allò que poden fer.
- 5: Atribucions que els aparelladors no poden assumir.
- 6: Òrgan municipal cridat a informar quan genera dubtes la competència professional dels redactors d'instruments tècnics que han de ser aprovats o autoritzats per l'Ajuntament.
- 7: Conclusió final.

Héctor García Morago

*Magistrat de la Sala del Contenciós Administratiu
del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya
Secretari d'Administració Local en excedència*

Introducció

Aquestes notes són el resultat de la jornada organitzada el 20 de juny de 2018 pel Col·legi d'Aparelladors, Arquitectes Tècnics i Enginyers d'Edificació de Girona. De la jornada organitzada amb el propòsit de clarificar el present i el futur de tots aquests professionals als quals ens referirem en endavant, de forma

¹ Aquest treball reflecteix només l'opinió del seu autor a títol particular

genèrica, amb la denominació tradicional “d’aparellador”². tècnica cal sumar-hi la denominada “capacitació o competència legal”; i com que es tracta de dilucidar si un projecte visat en base al qual es pretén la concessió d’una llicència, pot ser o no redactat per un Arquitecte Tècnic, haurà d’estar a les concretes i específiques característiques i destinació de l’obra en qüestió.

Fer un pronòstic sobre l’esdevenidor de la professió d’aparellador és difícil. A la tradicional conflictivitat entre aparelladors i arquitectes a propòsit de les atribucions respectives, en l’àmbit de la funció pública ens hem trobat, des de fa uns anys, amb la incertesa i la confusió generada per l’adaptació dels estudis universitaris al Pla Bolonya, amb una clara i directa repercussió en la classificació o categorització de les places de plantilla i, de forma molt especial, de les places reservades o atribuïdes a personal amb estudis universitaris de grau.

Tanmateix –i malgrat les dificultats– no ens limitarem a fer una descripció panoràmica. Intentarem aportar algunes certeses que inviten a l’optimisme; però no sense aclarir que l’estatus dels aparelladors (particularment dels aparelladors municipals), no gaudirà de més estabilitat fins que els poders públics no hagin dut a terme la tasca de desplegament normatiu que tenen pendent. Tasca feixuga, però imprescindible i inajornable.

2: L’enquadrament funcional dels Aparelladors

Fins al canvi de paradigma sancionat pel Pla Bolonya³, els aparelladors formaven part del col·lectiu que denominarem grosso modo “diplomats universitaris”. Com a tals es trobaven enquadrats en l’antic grup B de titulació, just per sota del grup A, reservat essencialment a doctors i llicenciats.

Amb l’Estatut Bàsic de l’Empleat Públic (EBEP) els grups de titulació van canviar. Els antics grups A i B van periclitat i, en allò que ara importa, va aparèixer el nou grup A, integrat pels subgrups A1 i A2.

² En el benentès que l’aparellador plenament equiparat al graduat en arquitectura tècnica, serà aquell que haurà cursat els crèdits o “estudis pont” de rigor

³ Pel Pla Bolonya, pels seus subproductes o derivats i per l’Estatut Bàsic de l’Empleat Públic

La disposició transitòria tercera de l'EBEP equiparà "transitòriament" (val la pena tenir-ho present) l'antic grup B al nou subgrup A2, i l'antic grup A al nou subgrup A1, erigit (aquest últim) en la classificació de més categoria. Això no obstant, el dissenyi de l'EBEP no era el de que aquesta situació es perllongués eternament. Es tractava de sortir del pas fins que la legislació de desplegament no hagués adaptat el règim funcional a la "filosofia" dels ensenyaments universitaris de nou encuny. No debades, l'art. 76 EBEP estableix (i estableix) que l'accés als cossos o escales de qualsevol dels subgrups del grup A, exigiria l'acreditació del títol universitari de "grau", llevat que en determinats supòsits una Llei (no qualsevol norma) n'establís una altra.

Així doncs, si el "grau" ha d'esdevenir el requisit comú o indistint per a l'accés al subgrup A1 i al subgrup A2 i, alhora, l'arquitectura tècnica és un "grau", haurem de concloure que, en principi, no es podria descartar l'enquadrament de places d'aparellador en el subgrup A1. De fet, l'art. 76 EBEP ens diu que l'adscripció de les places a cadascun dels subgrups esmentats s'haurà de dur a terme prenent en consideració factors d'ordre intern; a saber: el nivell de responsabilitat de les funcions a desenvolupar i les característiques de les proves d'accés, amb la qual cosa no podem descartar, d'antuvi, la ubicació de places d'aparellador en el subgrup A1.

És veritat que l'art. 76 EBEP també preveu l'eventualitat que una norma amb rang, força o valor de Llei pugui exigir una titulació acadèmica diferent a la de "grau", la qual cosa semblaria, en principi, apuntar a les professions que a més del "grau" requereixen el "màster habilitant"; però això ens portaria a fer del subgrup A1 el vedat de poc més d'una desena de professions, amb la subsegüent degradació d'un munt de titulacions o capacitacions tradicionalment adscrites a l'antic grup A, que a hores d'ara –sigui de forma transitòria, sigui per inèrcia– han estat enquadrades en el subgrup A1.

D'altra banda, convindria reparar en què, quan l'art. 76 EBEP preveu la possibilitat que el "grau" no sigui suficient, no s'està referint exclusivament a l'accés al subgrup A1. Amb l'enunciat del precepte podria passar perfectament que una Llei també exigís un requisit de titulació afegit al "grau" en relació a places del subgrup A2.

Que aquestes (potser aparents) paradoxes comencen a no ser pura especulació, ho evidencien alguns pronunciaments jurisdiccionals.

En interpretar (i aplicar) l'art. 76 EBEP amb motiu de la concurrència d'un graduat en enginyeria electrònica a unes proves selectives d'accés a places d'enginyer industrial, la Sentència de 9 de març de 2016, dictada per la Secció 7^a de la Sala 3ª del Tribunal Suprem (cassació 341/2015) ha posat el dit a la nafra.

Segons les bases de la convocatòria, els aspirants havien d'estar en possessió del títol d'enginyer industrial "o equivalent". Ningú no posà en dubte que el graduat en enginyeria elèctrica disposava, com a tal, dels coneixements necessaris per tal d'ocupar una de les places de la convocatòria. Tanmateix, va ser rebutjat per no disposar del màster habilitant que s'exigeix per a l'exercici de la professió d'enginyer industrial.

L'Administració considerà que ens trobàvem al davant d'una de les titulacions afegides a la de "grau", que l'art. 76 EBEP preveia (i preveu) que podria ser exigida en virtut d'una llei.

El Tribunal Suprem, en canvi, no va ser de la mateixa opinió: considerà que l'art. 76 habilitava, amb caràcter general, per a l'accés al grup A amb el "grau" universitari i estimà les pretensions del graduat en enginyeria electrònica (la qual cosa es traduí en la possibilitat que l'interessat accedís a una vacant del subgrup A1).

L'Alt Tribunal entengué que les normes que preveuen el màster habilitant dels enginyers industrials no tenien el rang de llei exigida per l'EBEP i, a més, considerà que eren normes establertes amb el propòsit de regir exclusivament l'exercici "privat" de la professió. A banda d'això, el Tribunal Suprem recordà que la interpretació dels drets fonamentals (en aquest cas, el d'accedir a funcions i càrrecs públics en condicions d'igualtat i en virtut dels principis de mèrit i capacitat) havia de realitzar-se en el sentit més favorable a llur màxima efectivitat. Criteri, aquest, incompatible amb restriccions mancades de justificació suficient.

S'escau afegir que, en tractar-se d'una única Sentència, no establí "jurisprudència", per la qual cosa, moltes Sales del Contenciós Administratiu dels Tribunals Superiors de Justícia s'han negat fins ara a seguir els criteris de la Sentència de l'Alt Tribunal i han considerat que el caràcter preceptiu del màster habilitant és també exigible amb motiu de l'accés a la funció pública (per totes, veure la Sentència de 6 de febrer de 2017, dictada per la Secció 3^a de la Sala del Contenciós Administratiu

del Tribunal Superior de Justícia d'Aragó en l'apel·lació 172/2016. Sentència, aquesta, que compta amb un vot particular procliu a les tesis del Tribunal Suprem).

No obstant això, convé advertir que l'exegesi legal que conté la Sentència del Tribunal Suprem –de prosperar– també podria afavorir l'accés de graduats amb màster habilitant a places atribuïdes a graduats en sentit estricte.

En qualsevol cas, la situació actual és cada cop més artificial i difícil de sostenir. Ho veurem més clar amb un exemple:

Els graus d'arquitectura tècnica i de dret tenen la mateixa durada (quatre anys) i els mateixos crèdits (240). Tanmateix, les Administracions Públiques segueixen derivant els graduats en dret (sense necessitat del màster que sí és preceptiu per a l'exercici de l'advocacia) al subgrup A1 de titulació i als arquitectes tècnics al subgrup A2.

Aquesta paradoxa la podríem il·lustrar contrastant una convocatòria per proveir places del cos d'advocats de la Generalitat de Catalunya (DOGC 7235, de 27 d'octubre de 2016) –o de tècnic superior en dret de l'Ajuntament de Sabadell (BOP de Barcelona de 28 d'abril de 2017) –, amb la convocatòria feta per la Diputació de Barcelona per proveir una plaça d'arquitecte tècnic (DOGC 6136, de 25 de maig de 2012, convocatòria 11/09); o fins i tot amb una convocatòria idèntica, feta per l'Ajuntament d'Igualada (BOP de Barcelona de 27 d'abril de 2015). Veurem que, invariablement, els "graduats" en dret esdevindran integrants del Subgrup A1 i els "graduats" en arquitectura tècnica hauran de conformar-se amb la seva adscripció al subgrup A2.

Potser fora exagerat afirmar que estem en fals; però sí que és cert que ens trobem lluny de la deguda coordinació de la legislació sobre funció pública amb la legislació sobre estudis universitaris. Ho corrobora, a tall d'exemple, el Reglament del personal al servei de les entitats locals (Decret 214/1990, de 30 de juliol), que al descriure l'estructura de la subescala tècnica de funcionaris d'administració especial, encara distingeix entre "titulats superiors" i "tècnics de grau mitjà" (art. 39); classificació, aquesta, que –malgrat patir símptomes d'obsolescència– els ens locals segueixen emprant en llurs convocatòries perquè no disposen de massa alternatives en un escenari que és, si més no, confús.

A hores d'ara, la via més plausible de la qual disposen els aparelladors per tal d'accedir a places del subgrup A1, és la que pot oferir la subescala de "serveis especials", classe "places de comeses especials" (art. 39.2.1). Es tracta d'una categoria dissenyada per tal d'enquadrar personal amb funcions derivades dels diversos sectors d'actuació fonamentalment no administrativa, per a la realització de les quals "no es requereix una titulació acadèmica única". Pensem, com a hipòtesi de treball, amb una plaça de "conservador (o supervisor) de vies públiques". Arribat el cas, no podríem descartar que a unes responsabilitats valorades com a altes i a unes proves selectives rigoroses, s'hagués d'associar l'adscripció de la plaça al subgrup A1 (veure l'art. 42, lletra f del Reglament de personal). És obvi que a la convocatòria hi podrien concórrer arquitectes i altres professionals; però també ho podrien fer els aparelladors, els quals, com podem comprovar més endavant, es troben habilitats per tal de redactar projectes de vialitat.

Una altra cosa és que la definitiva coordinació legal a la qual ens referíem abans, sigui tècnicament molt complexa i, sobretot, pugui obrir la porta a situacions conflictives (eventual degradació de moltes places adscrites actualment al subgrup A1, sens perjudici de respectar les situacions heretades). O a situacions generadores d'una despesa afegida difícil d'assumir (eventual accés al subgrup A1 d'una massa considerable de places del subgrup A2).

3: Titulació específica i "titulació equivalent" en la plantilla i en la relació de llocs de treball de l'Ajuntament.

Convé precisar d'antuvi que "Plantilla" (P) i "Relació de Llocs de Treball" (RLT) es troben relacionades, però no són la mateixa cosa.

Per dir-ho d'alguna manera, la P conté, degudament classificats (per Grups, Escales, Subescales, Classes i Categories) els títols habilitants en virtut dels quals presten els seus serveis els empleats municipals. La P ens dirà, per exemple, que hi han x places de personal eventual; que al capítol de funcionaris de carrer hi tenim x places de Tècnic d'Administració General, x d'Agent de la Policia Local, x de

Tècnic Superior especialitat arquitectura, i x de Tècnic de Grau Mitjà, especialitat arquitectura tècnica; o que al capítol de personal laboral hi tenim x places d'oficial 2^a de la brigada d'obres. Poca cosa més ens dirà la P.

En canvi, la RLT contindrà una descripció de tots els llocs de treball de la Corporació, entenent per "lloc de treball" el conjunt de comeses específiques que tindrà assignades un membre de la P; un membre de la P que la RLT no identificarà de forma directa, perquè aquesta última es limitarà a establir la denominació del lloc, els complements salarials corresponents, la forma de provisió (lliure designació o concurs, amb o sense mobilitat horitzontal), i quin tipus de personal de P podrà ocupar el lloc de treball.

En qualsevol cas, haurem de partir de la premissa de considerar que els aparelladors municipals hauran de ser funcionaris de carrera (sens perjudici de l'ocupació "interina" de les vacants) quan, en l'exercici de llurs funcions, participin –ni que sigui de forma indirecta– en l'exercici de potestats públiques o en la salvaguarda dels interessos de la Corporació local corresponent (art. 9.2 EBEP); situacions, aquestes, que seran les habituals.

Quant al significat de l'expressió "titulació equivalent" en l'àmbit al qual ens estem referint, haurem de dir que dependrà de com sigui utilitzada la susdita expressió.

Quan la denominació de la plaça de plantilla o la descripció del lloc de treball suggereixi o obeeixi a comeses concretes i s'estableixi com a requisit d'accés o de provisió ostentar una titulació acadèmica determinada "o qualsevol altra que sigui equivalent", haurem d'estar a totes aquelles titulacions universitàries que atorguin les habilitats o capacitats necessàries per tal d'estar en condicions d'executar les funcions associades a la plaça o lloc de treball. En canvi, quan la denominació de la plaça o la descripció del lloc de treball es facin per referència a una titulació acadèmica, haurem de considerar "titulacions equivalents" totes aquelles que serveixin per tal d'adquirir i exercir unes capacitats substancialment idèntiques –o fins i tot més àmplies– que les pròpies de la titulació especificada a tall de capçalera o indicador.

4: L'abast de la competència professional dels aparelladors en el sí dels ajuntaments: allò que poden fer

Ha de quedar clar que allò que poden fer els aparelladors en el sector privat, també ho podran fer en l'àmbit municipal⁴. Conseqüentment, en l'àmbit de llurs atribucions professionals podran projectar; podran dirigir; podran supervisar; i podran emetre informes i dictàmens en qualitat d'aparelladors municipals.

Dit això, portarem a col·lació alguns exemples prou il·lustratius:

4.1: Planejament urbanístic integral

En seu de planejament urbanístic integral, general o parcial, s'imposarà sempre el caràcter multidisciplinari dels equips redactors (Sentència de 2 de juliol de 2001, dictada per la Secció 2^a de la Sala del Contenciós Administratiu del TSJ d'Andalusia-Granada, recurs 2823/1996). Serà habitual –i fins i tot recomanable– que els aparelladors formin part d'aquests equips.

4.2: Planejament urbanístic no integral

De la mateixa forma que la Sala 3ª Secció 5ª del Tribunal Suprem admeté la competència dels aparelladors per tal de redactar "estudis de detall" (Sentències de 8 d'octubre de 2007, 14 de novembre de 2014 i 25 de juliol de 2017, cassacions 9243/2003, 2679/2012 i 2860/2016), haurem d'admetre l'eventualitat que aquests professionals puguin redactar altres instruments de planejament urbanístic no integral d'escassa complexitat. Si més no, d'instruments d'ordenació d'aquelles actuacions i infraestructures els projectes de les quals veurem (més endavant) que podrien ser redactats per aparelladors.

⁴ Em remeto a la intervenció del meu col·lega Fernando Lacaba

4.3: Projectes de reparcel·lació

El Tribunal Suprem (STS 3^ª5^ª, de 28 d'abril de 2004, cassació 6378/2001) ha admès la possibilitat que els aparelladors puguin redactar projectes de reparcel·lació.

4.4: Projectes de pavimentació de carrers –voreres incloses–; d'abastament d'aigua i també de sanejament

El Tribunal Suprem també ha admès que aquests projectes puguin ser redactats per aparelladors (SSTS 3^ª5^ª, de 20 de gener de 2000 i 6 de maig de 2002, cassacions 2745/1992 i 4411/1998).

S'escau precisar que massa sovint els projectes d'execució d'actuacions aïllades són batejats com a projectes "d'urbanització"; però és precís saber que, en sentit estricte, els "projectes d'urbanització" són aquells que dissenyen l'execució simultània de totes les obres d'urbanització previstes pel planejament en un polígon d'actuació urbanística. La resta de projectes són projectes "d'obra" o "d'obra ordinària". Per regla general només hi ha "projecte d'urbanització" quan hi ha "transformació urbanística".

4.5: Projecte de construcció d'una nau d'escassa complexitat, destinada a magatzem municipal

Una vegada més ens trobem amb un tipus de projecte que pot ser redactat pels aparelladors municipals (Sentència de 13 de març de 2017, dictada per la Secció 1ª de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Castella-La Manxa, apel·lació 396/2015).

4.6: La inspecció tècnica dels edificis

Es tracta d'una tasca que poden portar a terme sense problemes els aparelladors i els arquitectes tècnics (Sentències de 30 d'octubre de 2014 i 10 de juny de 2015, dictades per la Secció 3ª de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, apel·lacions 40/2011 i 44/2011).

4.7: L'emissió d'informe tècnic en els expedients de disciplina urbanística, de concessió de llicències i de verificació de la regularitat de les obres subjectes a comunicació

Els aparelladors són competents per tal d'emetre aquests informes.

Sobre aquest punt, valdrà la pena que fem transcripció de dues Sentències.

La primera, de 4 de febrer de 2008, dictada per la Secció 1^a de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Navarra, apel·lació 205/2007, que diu així (les negretes seran nostres):

“TERCERO.- Es claro y evidente a juicio de la Sala que un Arquitecto técnico no puede elaborar un proyecto de edificación de un bloque de viviendas con un determinado número de viviendas que ocupa una superficie concreta de terreno, tenga una altura, consuma un determinado volumen edificatorio etc. Pero sí tiene competencia para informar a la Corporación acerca de si tal proyecto se ajusta a lo previsto en el planeamiento aprobado por el Municipio y si cumple lo ordenado en relación con alturas, volúmenes, etc.

Con mayor razón si cabe se puede admitir tal conclusión por cuanto **el funcionario técnico informante no está emitiendo un juicio de valor acerca de la bondad del proyecto en cuestión, pues ello sí supondría una ingerencia en algo para lo que no es competente ya que si no está facultado para realizar proyectos mal podrá enjuiciar los proyectos ajenos. Lo que se le pide es un informe acerca de si tal proyecto es adecuado al planeamiento y ello a los meros efectos de informar de manera no vinculante al órgano municipal que es en definitiva quien da o niega la licencia y sin perjuicio también, de que la Corporación si lo estima necesario en algún caso pueda pedir otros informes externos;** es decir a personas no funcionarias, si la trascendencia, importancia o dificultad del caso así lo aconsejara hacer.”

Y la segona, la Sentència de 28 d'abril de 2017, dictada per la Secció 2^a de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de

Canàries-S. C. de T., apel·lació 9/2017, amb el tenor literal que segueix (les negretes també seran nostres):

"FUNDAMENTOS JURÍDICOS

PRIMERO.- Recurrida la relación de puestos de trabajo, se impugnan las funciones atribuidas a determinados puestos cuya titulación es la de Arquitecto Técnico.

Se alega en la demanda que:

- La RPT atribuye funciones que abarcan todo el ámbito de la intervención técnica en materia de urbanismo.
- Son funciones impropias de esta titulación cuya competencia esencial es la ejecución de la obra y no el urbanismo.
- En definitiva, el urbanismo es ajeno a la especialidad técnica de esta titulación.
- La RPT incumple las normas reguladoras de la profesión que delimitan la competencia profesional por falta de correspondencia entre la titulación del puesto y las funciones profesionales atribuidas.
- Y además atribuye a los puestos de arquitecto funciones de menor responsabilidad vulnerando el principio de capacidad de modo incoherente con la idoneidad profesional que ha de exigirse en cada puesto.

La sentencia apelada, estimatoria de la demanda, es impugnada argumentándose las razones por las que, a juicio de los apelantes, las funciones atribuidas por la RPT a los arquitectos técnicos no se exceden de su competencia profesional.

Así que la cuestión a resolver, exclusivamente jurídica, se limita a si el título facultativo oficial de arquitectura técnica atribuye o no competencia profesional para desempeñar las funciones previstas en la RPT.

(...)

TERCERO.- Esta cláusula residual (efectuar cualquier tarea propia de su clasificación, grado o categoría) también está prevista para los puestos de arquitecto técnico.

Y entre las específicas están las que constituyen el núcleo de la controversia:

- Elaboración de instrumentos de planeamiento urbanístico e informes durante su tramitación.
- Elaboración de instrumentos para la ejecución del planeamiento e informes durante su tramitación. Expresamente se atribuye la redacción de proyectos de reparcelación y de proyectos de expropiación.
- Informes sobre licencias urbanísticas en relación con las obras y usos urbanísticos detallados en la RPT.

CUARTO.- (...) Sobre la exclusividad y monopolio competencial ha de prevalecer el principio de libertad de acceso con idoneidad salvo que se justifique y motive lo contrario. En este sentido jurisprudencia muy reiterada. Por todas la STS de 15 de abril de 2011 (recurso 2273/09) de donde se extrae que:

- La jurisprudencia se orienta en el sentido de atender fundamentalmente a la formación académica, al nivel de conocimientos y competencias adquiridas para obtener los títulos que capacitan legalmente para el ejercicio de determinadas facultades profesionales.

- No necesariamente tiene que haber una competencia exclusiva general. Hay competencias comunes a determinadas profesiones que impiden un monopolio competencial en razón exclusiva del título profesional.

- Ello se explica porque al existir una base de enseñanzas comunes entre algunas ramas de enseñanzas técnicas éstas dotan a sus titulados superiores de un fondo igual de conocimientos técnicos que, con independencia de las distintas especialidades, permiten el desempeño de puestos de trabajo en los que no sean necesarios unos determinados conocimientos sino una capacidad técnica común y genérica sustentada en el conjunto de los estudios que se hubieran seguido.

- En consecuencia diferentes técnicos pueden actuar de acuerdo con la capacidad profesional que acrediten sus títulos cuando amparan un nivel de conocimientos suficientes y similares para desempeñar idóneamente determinadas funciones. **No es indispensable que actúe siempre el profesional estrictamente especialista.**

QUINTO.- La RPT también es muy general como corresponde a este instrumento organizativo sin que sea exigible una mayor concreción de las tareas previstas para cada puesto de trabajo.

Al contrario, desde la reforma por Ley 62/03 que modifica el artículo 15 y 16 de la Ley de Reforma de la Función Pública de 1984 ya no es preceptivo describir las concretas funciones asignadas a cada puesto de trabajo para optimizar el aprovechamiento de los recursos humanos disponibles en un momento dado.

Lo decisivo es el desempeño de funciones que resulten adecuadas a la clasificación, grado o categoría; en función de las necesidades de los servicios (artículo 73.2 del Estatuto Básico del Empleado Público) y esto es lo que ha previsto con carácter general la RPT según antes se ha transcrito aunque se haya profundizado más en el análisis de las la actividad que ese Departamento ha de realizar con las consiguientes necesidades de medios personales y materiales cuyas líneas generales ha fijado la RPT en los puntos impugnados.

SEXTO.- Los planes de estudio de Arquitectura Técnica sí que comprenden materia urbanística.

Así la Orden ECI/3855/07 recoge entre sus módulos de formación la Gestión Urbanística con objeto de adquirir competencias en materia de regulación de la gestión y la disciplina urbanística.

En términos parecidos el Real Decreto 927/92 tenía entre sus materias troncales la Gestión Urbanística y la legislación aplicable al sector dentro del área de conocimiento Urbanismo y Ordenación del Territorio y normativa de proyectos.

Eso no significa que puedan realizar cualquier actuación relacionada con gestión y disciplina urbanística por la casuística que domina en el tema litigioso pues ello depende de la complejidad y tamaño del proyecto etc y la tarea concreta de la que se responsabiliza el funcionario o de su concreta participación y colaboración.

Lo mismo respecto de planeamiento urbanístico porque la generalidad de los términos de la RPT no impide la colaboración del arquitecto técnico en la redacción de un plan.

Cuestión distinta será en que puede consistir esa participación durante la confección y tramitación del planeamiento urbanístico. Sin la previa determinación de las circunstancias de cada caso concreto es preferible mantener la competencia del arquitecto técnico en la medida en que haya sido preparado para ello con los estudios que le facultaron para el ejercicio profesional.

Ha de ser recordado el amplio margen de apreciación que tiene la Administración para autoorganizarse y elegir los medios personales y materiales necesarios para desplegar la actividad que requiera el ejercicio de sus funciones y responsabilidades naturalmente que con los límites legales porque su finalidad no es delimitar la actuación de cada profesional modificando las atribuciones profesionales que siguen siendo las previstas por Ley.

Esta actividad muchas veces se presenta de modo provisional y coyuntural según las necesidades de los servicios en un momento dado. Por ello la RPT ha de configurarse para mejorar y optimizar el aprovechamiento de los recursos humanos y la distribución del trabajo."

Es tracta de pronunciaments prou eloqüents i prou estimulants per als aparelladors; fins al punt que qualsevol comentari afegit esdevindria sobrer.

4.8: La inscripció en cursos de millor capacitació

En aquest punt, simplement donar notícia de la Sentència de 19 de maig de 2010, dictada per la Secció 1^a de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, apel·lació 516/2019, la qual reconeix el dret dels aparelladors a ser admesos a un curs d'urbanisme qualificat de "superior".

5: Atribucions que els aparelladors no poden assumir

De les consideracions que hem fet fins ara es podrien inferir aquelles comeses que els aparelladors no podran assumir. Tanmateix, no estarà de més enumerar i citar de forma expressa alguns exemples concrets:

1: Redacció de projectes d'urbanització. De projectes d'urbanització en el sentit propi de l'expressió. És a dir: dels projectes comprensius de totes les obres previstes en un polígon d'actuació urbanística. De totes les obres programades en seu d'execució integral i sistemàtica del planejament urbanístic (STS 3ª5ª, de 19 de desembre de 2001, cassació 6319/1996). Res impedirà, però, que els aparelladors puguin redactar projectes complementaris de menor complexitat, referits a elements concrets de la urbanització.

2: Rehabilitació integral d'edificis públics (Sentència de 29 de març de 2005, dictada per la Secció 3ª de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, recurs ordinari 304/1999).

3: Redacció, en solitari, de Plans d'ordenació urbanística municipal, Plans parcials, o Plans de millora urbana i Plans especials d'una certa complexitat tècnica.

Dit tot això, sens perjudici d'afegir que els aparelladors tampoc podran assumir en l'àmbit municipal les atribucions equivalents que, durant la jornada del 20 de juny de 2018, vam veure que tenien vedades en l'exercici privat de la professió.

6: Òrgan municipal cridat a informar quan genera dubtes la competència professional dels redactors d'instruments tècnics que han de ser aprovats o autoritzats per l'Ajuntament.

L'art. 13.3 del Decret 64/2014, de 13 de maig, estableix que "D'acord amb l'article 188.3 de la Llei d'urbanisme, l'expedient per atorgar la llicència urbanística ha d'incorporar els informes de caràcter tècnic i jurídic. L'informe previ del secretari o secretària de l'ajuntament és preceptiu sempre que els informes anteriors siguin contradictoris en la interpretació de la normativa aplicable. També ho és en els supòsits de manca d'altra assistència lletrada."

Es tracta d'un precepte perfectament extrapolable als projectes municipals, l'aprovació dels quals no deixa de ser, en certa mesura, una mena d'autollicència.

Un dels aspectes de l'expedient de concessió de llicències que pot suscitar controvèrsia és el relatiu a la capacitació del tècnic redactor del projecte, la qual cosa no deixarà de ser, en darrer terme, una qüestió a resoldre mitjançant l'aplicació de normes jurídiques.

Com és de veure, l'expedient haurà de contenir sengles informes tècnic i jurídic; ambdós preceptius, però no vinculants.

Si entre aquests informes hi ha discrepància, haurà d'emetre un últim informe jurídic el Secretari de la Corporació, el qual també ho haurà de fer si és l'únic assessor jurídic que presta serveis a l'ens local.

En defecte de personal amb formació jurídica, l'ens local podrà demanar l'assistència de la Diputació o del Consell Comarcal.

Els informes als quals ens acabem de referir, són els preceptius; tanmateix, l'entitat local podrà demanar (facultativament) tots aquells altres informes que consideri pertinents (tant tècnics com jurídics; tant interns com externs). Tanmateix, la Corporació no estarà obligada en cap cas a seguir el criteri de les persones físiques o jurídiques informants, sens perjudici, òbviament, de les responsabilitats que pugui contraure l'autoritat local pel cas d'adoptar decisions contràries a dret.

7: Conclusió final

Passaran els anys i se seguirà mantenint l'interès per tal de clarificar l'abast de les atribucions dels aparelladors. Tanmateix, sí que és cert que el ventall de possibilitats de la professió anirà creixent, doncs cada cop són més els exemples particulars d'atribucions específiques, confirmades pels tribunals de justícia, a partir dels quals ens serà més fàcil inferir criteris generals dotats de certesa.

Aquest esdevenidor serà possible, entre d'altres coses, perquè els nous estudis universitaris, malgrat els seus defectes, han volgut esmoreir la jerarquització fèrria i pròpia del passat a fi de substituir-la per un univers (potser massa extens i lleugerament anàrquic) de capacitacions amb un alt grau de complementarietat.

Faltarà, això sí, que els legisladors coordinin definitivament el règim funcional amb la lògica dels estudis universitaris.

En qualsevol cas, la noblesa de la professió d'aparellador (com passa amb totes les professions) no dependrà tant de la possessió d'un títol habilitant, com del seu exercici amb vocació i amb una certa passió. És a dir: amb una predisposició intel·lectual i una sensibilitat artística susceptible de seguir excitant el reconeixement social.

CONCLUSIONS FINALS |

Competències generals dels Arquitectes Tècnics:

- ◇ **Redactar projectes de construcció de nova planta, sempre que el seu ús no sigui administratiu, sanitari, religiós, residencial, docent, cultural, aeronàutic, agropecuari, de l'energia, hidràulica, mineria, telecomunicacions, transport, forestal, industrial, naval, de l'industria del sanejament i higiene, ni accessori a les obres d'enginyeria i la seva explotació.**

Exemples indicatius: projecte de construcció d'una nau destinada a magatzem o de nau d'ús agrícola; projecció d'ascensors en edificis existents; projectes de garatges a habitatges unifamiliars, porxos, i petites ampliacions d'habitatge sense alterar la seva configuració arquitectònica.

- ◇ **Projectar edificacions d'una sola planta i escassa entitat constructiva que no tinguin caràcter residencial ni públic, ja que al no considerar-se edificacions com a tal, no requereixen projecte que compleixi amb les exigències de la LOE.**

Exemples indicatius: pèrgoles, casetes d'eines, pistes de pàdel, piscines, instal·lacions provisionals tals com bastides, grues, tanques publicitàries, moviments de terres, instal·lacions en càmperings i similars, murs de contenció i de tanca.

- ◇ **Redactar projectes d'intervenció -ampliacions, rehabilitacions, reformes, etc.- en edificis existents que no alterin la configuració arquitectònica. En aquest sentit, s'entén que s'altera tal configuració en les intervencions que tinguin caràcter d'intervenció total; les parcials que produeixin una variació essencial de la composició general exterior, de la volumetria, o del conjunt del sistema estructural; o les que tinguin per objecte canviar els usos característics de l'edificació.**

Exemples indicatius: substitució d'un forjat i/o coberta, projectes de distribució interior de locals, reforç i consolidació estructural, reforma d'interiors d'habitatges, segregació i o agrupació d'una parcel·la o divisió d'un

habitatge en altres habitatges diferents, projectes de decoració, projectes de conservació i manteniment, millores de l'accessibilitat o habitabilitat, millora de l'eficiència energètica dels edificis, projectes de canvi d'ús sense variació de l'ús característic de l'edifici (per exemple canvi d'ús de despatx a habitatge en edifici plurifamiliar), projectes d'activitats.

◆ **Redactar projectes parcials en projectes realitzats per altres professionals.**

Exemples indicatius: càlcul d'estructures, càlcul d'instal·lacions d'aigua, electricitat, aire condicionat i altres, mesuraments d'unitats d'obra i la seva valoració, projectes de parcel·lació urbanística, projectes d'urbanització parcials, aixecament planimètric de solars i edificis, adequació de carrers, camins i elements d'ornament, de vies públiques o privades.

◆ **Redactar projectes d'enderroc i demolició, excepte que tal projecte impliqui tècnica especial d'explosius.**

◆ **Realitzar instal·lacions generadores d'energies alternatives no hidràuliques o industrials.**

◆ **Redactar projectes d'activitats.**

◆ **Redactar estudis de Seguretat i Salut.**

◆ **Realitzar avaluacions d'impacte ambiental en matèria de competència pròpia i o compartida.**

◆ **Emetre informes sobre l'estat de conservació i ús d'edificis construïts.**

◆ **Legalitzacions EN L'ÀMBIT DE LA SEVA COMPETÈNCIA.**

◆ **Realitzar peritatges i valoracions immobiliàries, especialment en el mercat Hipotecari.**

◆ **Realitzar peritatges judicials.**

◆ **Emetre informes d'inspecció tècnica dels edificis (ITE) i de certificació d'eficiència energètica (CEE).**

Competències en matèria urbanística:

- ◇ Formar part dels equips redactors, en seu de planejament urbanístic integral, general o parcial.
- ◇ Redactar instruments de planejament urbanístic no integral d'escassa complexitat.
- ◇ Redactar projectes de reparcel·lació.
- ◇ Redactar projectes de pavimentació de carrers -voreres incloses-; d'abastament d'aigua, i de sanejament.

Competències dels arquitectes tècnics municipals:

- ◇ Projectar tot allò que els Arquitectes Tècnics siguin competents per fer-ho, tant en el sector privat com en matèria urbanística.
- ◇ Realitzar informes tècnics urbanístics en els expedients de disciplina urbanística, de planejament de desenvolupament, de gestió, de concessió de llicències, i de verificació de la regularitat de les obres subjectes a comunicació.
- ◇ Assessorar en matèria urbanística.
- ◇ Redactar els instruments de planificació, gestió i execució urbanística esmentats en l'apartat de "competències en matèria urbanística"
- ◇ Realitzar informes sobre viabilitat de llicències.
- ◇ Realitzar informes d'expedients de ruïna.
- ◇ Realitzar informes d'habitabilitat per a reagrupaments familiars.
- ◇ Memòries valorades

Agradecimiento

MUSAAT